

Előzetési feltételek:

Egy évre	6 frt.
Félévre	3 frt.
Negyedévre	1 frt. 50 kr.
Egy szám ára	6 kr.

A lap kiadóivalatla Nobel Armin könyvkereskedésében van, hová az előzetes kiadók, minden egyéb külföldi kiadó és szerkesztő nevére (polgári iskolai épület) címeznél.

MAGYAR VIDÉK.

Hirdetések

négyzet centimetryi tér szerint számítottak. — Egyszeri beiktatás ára minden négyzet centimetryi 1 krajczár. — Bélyeg külön 30 krajczár. — Előfizetők kedvezményben részesülnek.
Nyílt tér petitsoronként 10 krral számítottak.

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ és TÁRSADALMI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN ÉS SZOMBATON.

Az áldozat.

Kiterítve, holtan fekszik koporsójában az áldozat!

Tegnap vitték azon helyre, a hol azt a nyugalmat megellette, melyet e földön, ember-társai között csaknem két év óta hiába keresett.

A kin az emberek nem könyörülnek meg, megkönyörül azon az Isten! A kit az emberek, az ugynevezett társadalom a maguk kebeléből kizárnak, azt magához fogadja az Isten! A kit nem akarnak meghallgatni földi bírúk, és a kinek nem akar elégtételt adni senki. — meghallgatja azt az örök bíró s abban részesíti, a mit tettei által kiérdemelt!

A ki az ilyen e l a v u l t dolgokban nem hisz, az persze nagyot nevet s azt mondja: „Meghalt, s ezzel vége a komédiának!”

Nincs vége, s nem is lehet!

Igaz, Zichy-Ferraris Viktor — kiről e néhány sorunkban megemlékezünk — mint ember, mint személy már nincsen az élők között, neki tehát már nem képes senki elégtételt adni a szenvedett injuriáért, — de ő mint s z e m é l y már nem is szorul semmiféle elégtételre vagy rehabilitásra, s azért azok a jó urak a „nemzeti kaszinó”-ban bizvást felbeszakíthatják afelelleti tanácskozásukat, vajjon Zichyt vizsgálják-e tagnak avagy nem, de még azon sem szükséges fejüket törni, vajjon Zichy eljárása korrekt volt-e vagy sem?

A mint mondvá volt, Zichy mint személy nem szorul már semmiféle rehabilitásra.

De Zichynek neve is van, olyan neve, melyhez egy család, egy kerület, sőt sok tekintetben a nemzet becsülete is fűződik, a mely névnek tehát kell, hogy — bár hordozója már nincsen közöttünk — a szennytól, a mocsktól, melylyel bepiszkították, tisztára mosassék.

Nehogy azonban félreértsünk, nehogy valaki azt mondassa, hogy mikor az egész világ hibásnak mondja Zichyt, mi őt egekig magasztalva, különállást foglalunk. Nem, mi is azt mondjuk, hogy Zichynek nagy hibái voltak, de mindjárt azt is hozzátehetjük, hogy az ő hibái nem voltak nagyobbak mint sok máséi, kik Zichyt becsületlen embernek elismerni ország-világ előtt vonakodtak. Mi is azt mondjuk,

hogy Asbóth János írói kötelességet végzett, a mikor a szerzetést fel-felbukkanó s már is nagy és veszedelmes méreket öltö corruptiónak hadat izenve, azon köröknél kezdte kuttatásait, melyek sok esetben a szent Hermandadra nézve is „noli me tangere” féle existenciát. Mi is azt mondjuk, hogy a „nemzeti kaszinó” tagjai korrekt eszelekednek, mikor becsület dolgában teljes szigort alkalmaznak. Mindamellett azonban azt mondjuk, hogy Zichy — hogy többet ne mondjunk — kárhözváltásra-méltó előítéleteknek, és a becsületről való ferde nézeteknek szerencsétlen áldozata lett.

Mert hát azt nem bizonyította be senki, hogy Zichy másoknál csakugyan rosszabb volt, a mi azt sem, hogy a mivel vádoltattott, tény-e avagy csak ráfogás? Zichy azt mondja, hogy ráfogás. Igaz, hogy a vétkes nem fogja azt mondani, hogy az, amit ráfogunk — különösen ha be nem bizonyítható — való tény, de az is igaz, hogyha — föltéve, de meg nem engedve — Zichy mindabban, a mivel a „Magyarország”-ban vádoltattott, bűnös lett volna, még akkor sem lehetett volna őt oly iszonyú bünhődésre elítélni, mert hisz maga a fővádó, Asbóth János Dóry báróhoz intézett magánlevelében azt írja, hogy „mivel a Zichy helyzete nincs arányban azzal, a mi ellene szól, s mivel én magam sem láttam soha kizártnak, de nem is zártam ki annak lehetőségét, hogy az, a mi Zichy ellen szól, enyhülhetne, ha alkalmat találhatna, hogy ő is felhozza azt, a mi mellette szól.” — Tehát maga fővádó is beismeri, hogy, ha Zichynek alkalom nyújtatik, annak a világalól való kitisztázása lehetséges leendett. — És míg Zichy hiába iparkodott ezt az alkalmat megtalálni, azalatt a lovar-kör összeül föltételesen. Ő maga mond le a tagságról. A jegyzőkönyvet tévedésből rosszul fogalmazzák, s kilgyájk az a passust, hogy saját kérelmére törültelet ki. Ujjabb bonyodalmak oka. A helyreigazítás ugyan megtörténik, de már későn, akkor, mikor a „nemzeti kaszinó” is süjtő íteletet mondott volt a grófra.

Valami szerencsétlen fatum, vagy pedig lappangó rosszakarat vehette áldozóbé a grótot,

mert bármihez is kezdett, hogy magát tisztázza, mindennek csak az lett eredménye, hogy a bajba még mélyebben becsúsította.

Végre röpiratát való kísérlet sem sikerült, mert bár a nagy közönségben igen számosan lehettek, kik annak hitelt adva, Zichyt ártatlannak tekintették, — azok, kiknek nyilatkozata döntő lett volna, egynek kivételével hallgattak. Ezt a hallgatást Zichynek — régi előítélet szerint — újabb sértésnek és kihívásnak kellett tekintenie különösen gr. Károlyi István részéről, s ezt — a becsületről való ferde fogalom folytán — párbajra kellett kényszerítenie.

És e párbaj véget vetett a tragoe-diának.

Az áldozat ott fekszik becs- és dicsvágyával a hideg sírban, a ki pedig az áldozatot arra kényszerítette, hogy vagy oljón, vagy megöléssek, azt hozsiannával fogadják, — — —

A tragoe-diának lesz utójátéka is — — — a törvényszék előtt, s hisszük, hogy ez utójátékban a tragoe-dia bukoit hősének árnyékai meg lesznek engesztelődve.

A z é l e t .

(Folytatás.)

Ha a galambot ruha közé göngyöljük s bizonyos ideig ott tartjuk, a galamb testmelegségétől a ruha is fölmelegszik, fölmelegedhetik a galamb testének hőmérsékletéig is, ha elég sokáig ott hagyjuk. A galamb teste a reá esett havat is elolvasztja, s mindez a nélkül történik, — föltétlenül még egyszer a galamb teljes egészségben maradását, — hogy saját hőmérséklete csökkenne.

Epen így fölmelegzik az ágynevet a mi testünkől, ha bele fekszünk, ruhánk, ha felöltjük, elolvad kezünkben a hó és jég, s mi mégsem tapasztaljuk, a légérzékenyebb hőmérővel sem, hogy testünk hőmérséklete kisebbedett volna.

Telát az állati test egyéb testeket, egész saját hőmérséklete magasságáig is megmelegíthet, az az tetemes meletet bocsáthat ki, anélkül, hogy ő maga észrevehetőleg lehülne.

Tartsuk jól a galambot gabonaszemekkel és vízzel, aztán tegyük egy legfinomabb sodronyból készült igen könnyű kis kalitkába, melynek feneke

eset, de mindamellett való. Különbön higgye, a kinek tetszik. Leirom „a párbajozni szeretők” számára.

A dolog ugy történt, hogy Pali és Józsi bácsi, meg Misi és Jani kimentek vadászni. Egy ideig minden maga rendjén ment, ámbár Pali bácsi gyanította, hogy a két úri mint máskor, ugy ma is alighanem egymásba kap. Nem végződött ugyanis vadászat, hogy e két szenvedélyes Nimród egymás hájába nem kapott volna. De oly szélösség, mint a szóban levő vadászaton történt: se Pali, se Józsi bácsi nem gondolt. Egy elesett nyul szolgálatott reá okot. Misi azt állította, hogy ő lötte agyon, Jani ennek ellenében azt merészelt mondani, hogy még puskája csöve sem volt arra fordítva, a merre a nyul futott. Lett ebből írtározás szóvita és már-már, hogy tettelegességre nem került, de azt már a két bácsi nem engedte, mert a két fickó nagy csote-patét végzett volna. Misi szeméi csak ugy szikráztak a dühtől s mérgét avval töltötte ki, hogy Janit haszontalan pimasznak, számarának eluevezte, a kinek kezébe kapa való, nem puska. No ez már írtározás megbántás volt, melyre Jani avval reflektált, hogy Misi arczába vágta keztyűjét, eme

T á r c s a .

Egy lányka emlékkönyvébe.

I.

Virág a leánynak élte, tarka, szép virág,
Öntözni kell, ha élvezni vágyod illatát;
Lassan nyílik, de kinyílva szép, mint képzelet,
Győzedelmi zászlajához fűzi lelkedet.
Ima minden szó ajakán, tiszta, szent ima,
Játszó szellő lehellete, sugár: mosolya,
Valódi gyémánt a szive — messze ragyogó,
Lelke szűz ártatlansága tisztább mint a hó.
Áttörni ha boldogan vágyasz a lét tengerén:
Mindenkör ilyen légy lányka — ezt kívánom én.

II.

Mint tó, melyt' erdős hegyektől
Nem háborgathat a szél;
Oly nyugodt legyen kedélyed —
Fel ne dülja szenvedély.

S mint tavat körülövedzi
Illatos virág-sereg.

Ugy övedzen élteden át
Az önzetlen szeretet

Hő szeretet s virág legyen
Kisérőd az éltén át:
S kik göngyöden körülállnak
— Kik szeretnek — a virágnak
Élvezd balzsam illatát!

Garay Sándor.

Népdal.

Azt mondják, hogy a márkfalvi leányok
A világon leggyönyörűbb virágok;
Nekem is volt ottan egy szép szeretőm,
Olyan, mint a legszebb szál a rózsátón.

Oly szomorúk a márkfalvi legények!
Nem esuda: meg vannak esalva, szegények;
Nem vagyok én márkfalvai bús legény,
De nálok is hej! megcsalhattam vagyok én!

Fürdő-párbaj.

— Rajz. —

Ki hallott vagy látott már ilyet!.. Bizony!
megvallom, hogy különös és talán pártatlan egy

vékony, de erős lemezpapírral úgy van ellátva, hogy abból semmi ki nem eshetik. Határozzuk meg most a galamb súlyát a kalitkával együtt igen érzékeny vegytani mérlegen. Ha a mérlegelést hosszabb időközönként ismételtjük, mindig kisebb és kisebb súlyúnak fogjuk találni.

Ha a galambot a kalitkában még háborgatjuk is, hogy az vergődik, s szárnyaival, — a mennyire a szük kalitka engedi, — csapdogál, úgy még nagyobb súlyvesztéséget fogunk tapasztalni, mint előbb. Nagyobb a súlyvesztéségek akkor is, ha a kalitka a galambbal hideg helyen van, vagy ha a galamb teste melegeivel havat vagy jeget olvaszt.

Még pedig minél inkább verdes a galamb vagy minél több havat olvaszt, súlyvesztésége is annál nagyobb.

Igás állataink közül azok, melyek több munkát végeznek, soha sem oly vékonyak, mint azok, melyek nincsenek annyira igénybe véve, ha különböző egyforma minőségű és mennyiségű táplálékkal tartatnak és egyforma bánásmódban részesülnek. A hizlalásra szánt állatoknak kevesebb vagy éppen nem dolgoztatjuk; a disznó, lud, kacsá stb. jobban hiznak, ha egy helyben eszedesnek fekszenek vagy állnak. Az eszüközött, bár néha egész télen bőven táplálkoznak, soha sem láttam még kövér embert, a tevé a hidegebb tartományokban zsirupját majd egészen elvesztí tart.

Ezekből bizonyos, hogy az állati test folytonosan fogy, de minél nagyobb mozgást végez, vagy minél több meleget ad ki, a test fogyása annál nagyobb. Míg nem a fogyatkozást a következő jóllakás helyreépítőja.

Ez fejti meg, miért van az állatoknak és embernek fokozottabb munkánál vagy nagyobb hidegben sokkal több táplálékra szüksége, úgy hogy a magas északon, napjában 20 font hus és zsír egy embernek éppen nem tulságos sok. Az eszüközött egy kedvező főkavadást után még többet is megesznek minden káros hatás nélkül, és csak így képesek a dermesztő hidegben életüket tovább tengetni.

Vegyük elő két széles száju palackot, az egyikbe tegyük bele egy verebet és szorosan dugaszoljuk be. A veréb nem sokára fuldokolni kezd és meghal. Ha most a palackot gondosan megvizsgáljuk, látni fogjuk, hogy a belső oldaláról vízpárák rakódtak le.

Egyidejűleg mértsünk egy darab szivacsot borszeszbe, gyűjtsük meg s egy vékony sodrony segítségével tartssuk a második palackba és dugaszoljuk be jól a palackot. Ha a láng elaludt, vegyük ki a szivacsot gyorsan és színtoly gyorsan dugaszoljuk be a palackot újra, hogy a külső levegőből minél kevesebb nyomulhasson bele. Mártsuk a szivacsot újra borszeszbe, gyűjtsük meg s tartssuk megint a palackba, utóbbit azonban jól bedugaszoljuk.

Még talán most az egyszer, vagy még néhányszor ismételtethetjük e műtétet, azaz a borszesz égni fog a palackban, de nem sokára bekövetkezik az a tűnemény, hogy a kívül meggyújtott borszesz szivacs bent a palackban rögtön elalszik, mielőtt még a borszesz elégett volna. Ha t. i. elég ügyesek voltunk, hogy a szivacsnak sem kivételéül, sem behelyezésénél a palackot sokáig nyitva nem hagy-

tuk, úgy hogy a külső légből mindig csak igen kevés szabadulhatott be.

A mint a borszesz, mielőtt még egészen elégett volna, elaludt, látni fogjuk, hogy a palack belső oldalán vékony vízpárák fogtak össze.

Tegyük most e palackba egy verebet, melynek lábaira már előbb vékony zsírtörtöt kötöttünk, tapasztalni fogjuk, hogy az abban levő levegő a veréb életét nem képes táplálni, mert ez benne lóg után kapkod, fuldokolni kezd, ha pedig csak igen kevés ideig bent hagyjuk, meghal; míg ha még idején kivesszük, a lábaira kötött zsírtörtegyel, megint feled.

Valamint azt is tapasztalhatjuk, hogy az első palackban, melyben a veréb már nem élhetett tovább, — a borszesz, vagy a fa, paplós stb. sem fog égni, épúgy elalszik a tűz az oly helyen, homéit a levegőt kiszívattytuztuk.

Levegő nélkül sem az élet, sem az égés nem lehetséges, és a levegő bizonyos mennyisége csak bizonyos meghatározott ideig táplálhatja az égést úgy, mint az életet. Ez idő elteltével azután sem az élet, sem az égés fentartására többé nem alkalmas, akár az élet, akár az égés változtatta meg tulajdonait.

Az élet tehát és az égés rokon tűnemények; rokonságuk még jobban föltűnik, ha a tulajdonaiban általuk megváltoztatott léget s e tulajdonságok megváltoztatásának módját megvizsgáljuk.

Mokos Károly.

(Polyt. köv.)

Nők mint felfedezők és geographok.

— Loevenberg után. —

(Vége.)

Térjünk által a tulajdonképeni utazó nőkre:

Egy valóban bátor utazónő a franciaia Godin des Odonais asszony. Először férjét, Godin csillagászt, ki Bouguer és La Condaminél a franciaia akadémia által a múlt század közepe felé fokmérés végett Quito és Peruba lőnek küldte, hogy a föld alakját pontosan meghatározzassák. — 15 év lefolyása után közledelet a hazatérés órája, azonban férjének még elvezendő dolgai voltak Amerika északioldali tengerpartján Cayenneben. A gyenge védetlen asszony át merészelt vándorolni az egyenlítő közelében fekvő Dél-Amerikát szelében. A Cordillerák gyalogösvényein, ember nem tapodta öserődökön, vademberek és vadállatok között merészelt előrelépni és az Amazon folyamon le az egész Oyapokig hajózni. Ezen 600 m. hosszú uton, a mely másfél századdal ezelőt történt csak egynehányszor, egymástól nagy távolságra fekvő hittérítő telepeken remélhetett nyugodalmat s segítséget. Megtörve az út fáradalmait érte el az első hittérítő gyarmatot, azonban a Missió a himlőbetegség miatt nagybörzésben kihalt, a még élők szétszórtvá tengették nyomorult életüket, s a 30 indiánus, kik Godin asszonyt Peruból szállítást és védelem végett kísérték, elhagyták. A kíséret kis maradványa nagy fáradsággal faragott egy győngy csapot; két indiánust találtak, kik állítják, hogy a legközelebbi mintegy 80 mérföld távolság a fekvő hittérítő gyarmatig az út ismerik, emelkezést mellett kalauzál felfogadtatnak. Azonban két nap után megszöktek és a gyámoltalan szerencsétleneket ezer vesztés közt eszerben hagyják. Kevés száma hí emberei a fátardalmak következtében meghalnak s a nyomor óránként növekedik. Így kóborol a bátor nő, szokatlan éledek hiányában, az éhség miatt meggyöngyűlve, rongyokba burkolva, a melyet az erők túsák

eserjők szétfűnek, heteken keresztül még élő állat az erdőben.

Végre találnak néhány indiánust, kik a szerencsétlen, azonban bátor, s rendíthetetlen nő a hittérítő telephez Andoasha vezetik. Itt már biztonságban volt. A főnök számalom- és jószággal fogadja a kimerült nőt, s nagy mérvben segítette őt terve kivételében. Nem minden fáradság nélkül, de egyedele mellett utazott Lagunason és Oyapokon keresztül egy élbe küldött hajón rég dhajtot férjének karjai közé, kivel azután Európába szerencsésen hazatért. Berryben fekvő gyönyörű falusi lakán St.-Amandon leirta utazását, s mely igen soká maradt kedvenc olvasmány.

Sikeresebb volt a tudományra nézve a német művésznőnek Sybilla Mariának az egészségtelen és rosszhírű Surinam-szigeten való tartózkodása. A híres német festés családból született nő, Hollandia gazdag természeti és művészeti gyűjteményeiben kiképezte, ellenállhatlan őszönök engedet midőn elhatározta, hogy a tarkasznói virágokat, lepkeket és rovarokat a friss élett főnyében fogja tanulmányozni s utánozni. — A tropicus hőségén Surinamban két év festett, s festményei Hollandia, Sz.-Pétervárnak cabinetjaiban és a londoni Britt muzeumban még most is nagybecsű remekművek. Nagy számu hátramaradt művei közül, melyekhez maga készítette az aczélmetszetet, különösen említendők: „A hernyók esodolatos átváltozása s különös virágáplálékuk” (két kötet) s „A surinami fűvek metamorfózisai.”

Az utazó nőkhöz, kik művészeti munkásságukat mindvégig megőrizték, tartoznak Agaszic és Tedtschenko asszony. Az első, a híres természet-füvésznő s ichtiolognak neje, először férjét kutatási utazásán. Ezen utazás eleményei Agaszic asszonytól kiadattak, ki színtoly jól vezette a tollat, mint az esetet. — Tedtschenko asszony, egy orosz nő, férjével osztozott az Atlai, Oxus vidékén, s Chokandban tett több évre kiterjedő utazás minden fátardalmaiban s művészeti munkáiban.

A kelet népismeretét nagy mértékben mozdította elő Lady Mary Wothley Montagu. Mint lord Edward Montagu neje, ki mint követ Konstantinápolyba ment, oly pontos ismeret szerzett magának a Levantéről s a keleti török életéről, mint ezeltől egy nő sem. A sulán nejevel szoros barátságban levén, bármikor is szabad bejárása volt a Harembe. Addison, Jung s Pope költőkhöz intézett utazási levelei esodolat tárgyává tették őt Albion szelleműs hőljei előtt. Ő fátolyozta le a keleti életet, szokásokat, állapotokat legbensőbb sajátlagosságukban. Ő volt az, ki Konstantinápolyban a himlő elleni heolást először megismertette, s saját gyermekeim is alkalmazta, s Angolországban is, rég Jenner 1721-ben meghonosította. Lady Montagunak utazását követik följednek Lady Richnek utazásai. Férjével consul volt Bagdadban, s egyike a leghíresebb angol orientalistáknak, régiség kutató s diplomatá. Consuli laka, Bassorában nyit menhely, vendéglő, kórház, egyetem nyelv és régiségi tanulmányozó-sokra, könyvtár s muzeum volt. Ezen háztartásnak déln Lady Rich állt. Férjének, nyelvészeti, régiségi s történelmi tanulmányaiban részt vett, midőn Babylon romjait kikutatta, s Ninive romjait a Mozul mellett legelőször kikutatta. Lady Rich lóhatón vagy tevével követte őt egész Kis-Ázsián keresztül, Bagdadtól Konstantinápolyig, s innen újra vissza Kis-Ázsián, a Kaukaszon, Armenián keresztül egészen a Tigrisig. Egész éven át követte őt felfedezői utazásaiban, az akkor még nem látogatótt Kurdisztánon keresztül, innen Persiába, Persepolis romjainak s az ckes irások megvizsgálására. — Innen Sir James Rich szárazföldön akart Bombayba menni, hol nagy hivatalba kellett volna lépni, míg Lady Rich hajón szíletet utazdotta. Szerencsésen megérkezett; napok, hónapok mulnak, türelmetlenül

szavakkal: Majd behoznyítjuk szemközti, hogy ki tud jobban czelezni. Ebbe már a két bácsi is beleértott magát, nehogy utóljára valami szerencsétlenséggel végződjék ezen ügy.

— Hát fiúk, vágott közbe Pali bácsi, már ti sem vagytok jobbak a mai világ-majmainál? Ilyen ostobasáért vért ontani csak nem akartok?!

— Látjátok, mondja Józsi bácsi, én és Pali bácsi között olykor megzavarodik a szent békesség; megmondjuk egymásnak az igazat s ezzel meg van. — Igen, szóla Jani, önök megmondják egymásnak az igazat, de amit ellenfelem tett, az már aljasság, becslétsértés.

Híabavál volt a két öreg minden erőlködése, a két urf — különben jó barátok, de most ellenségek — mitsem akart hallani arról, hogy ők kibéküljenek.

— Tudjátok mit, végze Pali bácsi, holnap délutánig gondolkozzatok az ügyről s ha addig sem tér közétok a szent béke, akkor úgy intézzétek el a dolgot, hogy ki se tudja; mert ha világra bocsátjátok ennek híret, akkor én mindenhol le foglak titeket piszkolni, s oly okot mondok majd, mely a párbajt előidézte, hogy azon mindenki nevetni fog.

Majd gondoskodom én arról, hogy párbaj-húsok* -et nem fogtok játszani. Itt vagyok én és Józsi bácsi, történnék, ha valóban nem látított, előttünk a párbaj.

Megjött a más nap délutánja is, de biz a két ur az elhatározásnál maradt; ők megmutatják egymásnak, hogy ki tud jobban czelezni. Pali és Józsi bácsi meg lettek kérve segédeknek. Hogy ez így lesz, ezt már Pali bácsi gyanította, sőt bizonytal tudta, mitán ismerte embereit; azért eleve gondoskodott is a szokásos előkészületekről, de másról is, majd megtudjuk alább, hogy miről.

A párbaj helyéül Pali bácsi ajánlatára egy félre eső kaszállgát tűzték ki; Misi segéde Pali bácsi, Janié pedig Józsi bácsi volt. A párbaj pisztolyokra ment. Pali bácsi egész komolysággal és ünnepellességgel felmutatta a pisztolyokat és a golyókat, melyek kifogástalanoknak találtattak; perze csak ő tudta, hogy azokból a pisztolyokból ugyan nem ölöm, hanem beolmozott tésztá golyók fognak kirepülni. De melyikök is gondolt volna ilyen furfangra. A két segéd még utóljára megkísérlette, hogy az ellenfelek kibéküljenek, de hasztalan volt, a fiuk „lőni” akartak.

Pali bácsi kijelölte a helyeket, átadta a pisztolyokat, mindégik a maga állására indult. — De esodák esodája! Amit a két kős a kijelölt helyre, mely egy felér zsekendővel meg volt jelölve, lépett — zsup! eltűntek a föld szímről. — Erre ugyan már Józsi bácsi is kívánsi lett, ki a fiukon eleget busult, mert ő Pali tervéről mit sem tudott. — Hát bizony a két hős nem tint el egészen, ott álltak ők szépen a jól mélyre kiásott és félig vízzel megtöltött gödrökben, ide-oda kapkodva, mint szent Bernát a menykő után; de hiába, mert Pali bácsi gondoskodott arról, hogy azokból csak segítséggel menekülhettek

A nem épen meleg víz lehűtötte a heveskedőkben a tüzet, olyannyira, hogy ez eset után eszükbe sem jött egymáson próbálni, hogy ki lő jobban. Összeeszték ők azután is vajmi gyakran, — de a fűrdő-párbaj* talizmánjok volt.

Zádor Gyula.

